TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela. K. E. Heikkinen

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Maanviljelys muuttumassa teollisuudeksi

Yhdysvalloissa v. 1920 toimitetun väenlaskun mukaan maan yli 105:stä miljoonasta asukkaasta 54 miljoonaa asui kaupungeissa, joitten väkiluku oli 2,500, tai siitä suurempia. Maaseuduilla ja alle 2,500:n asukkaan kaupungeissa asuu 51 miljoonaa henkeä.

Samaisen raportin mukaan oli Yhdysvalloissa v. 1920 sellaisia farmeja, joita yksilöllisesti viljellään 6,459,998. Tähän mennessä ei vielä ole saatu tarkkoja raportteja siitä, kuinka paljon näistä farmeista on vuokralla viljelty. Kuitenkin oli yksityisissä valtioissa v. 1915 sensuksen mukaan, kuten Illinoisissa, Iowassa, Texasissa, Oklahomassa ja joissakin toisissakin valtioissa vuokrafarmareitten luku 55 prosenttia koko farmareitten luvusta. Tämän perusteella voi jotenkin suurella varmuudella sanoa, että vuoden 1920:n Yhdysvalloissa ainakin 50 pros. farmareista oli vuokralaisia, eikä farmitalojensa omistajia. Ottaen huomioon edellä esitetyn luvun yksilöllisesti viljeltävistä farmeista, ei Yhdysvalloissa itsenäisiä farminsa omistavia farmareita kaiken kaikkiaan ole muuta kuin 3,225,000.

Maaomaisuuden yksiin käsiin keskittyminen on Yhdysvalloissa nopeassa käynnissä. Sitä ei niin suuresti huomaa uutiasutusseuduilla, mutta sitäkin selvemmin tämä käy ilmi suurissa maanviljelystuotannon keskuksissa, sellaisissa kuin Dakotan vehnäkentillä, Yakima laaksossa, Wash., Californian hedelmäviljelysseuduilla jne. Näille seuduille on viimeisten vuosien kuluessa ilmaantunut suuria hedelmä- ja maanviljelystuotteita markkinoilla välittäviä korporatsiooneja, jotka nyt eivät enää tyydy siihen, että ostavat farmareitten tuotteet polkuhinnasta, vaan sen sijaan ne keinoilla millä hyvänsä ovat alkaneet ottaa haltuunsa parhaimpia vilja- ja hedelmämaita. Jotkut näistä korporatsioneista toimivat jo toista sadan miljoonan dollarin pääomalla. Kunhan ne joitakin vuosia sovittelevat keskenään asioitaan, ostelevat, tai muuten karkottavat farmarit tiloiltaan, on Yhdysvaltain tärkein maanviljelystuotanto joutunut trustin käsiin, jota voimme nimittää vaikka maanviljelystrustiksi.

Kehitys on muuten kaikin puolin luonnollinen. Se ei missään suhteessa poikkea muista teollisuusaloista, vaikka se kulkeekin ehkä hiukan toisien teollisuuksien jälessä. Nykyinen krisikausi edistää tätä maaomaisuuden harvojen käsiin keskittymistä huikeilla harppauksilla, sillä kriisi on kaiken aikaa kurittanut farmareita, vieläpä kauan ennenkuin muilla teollisuusaloilla siitä juuri mitään tiedettiin. Jo viime kesänä alkoi rahamaailma kiristää otettaan farmareitten kurkkuun. Uusia lainoja kieltäydyttiin antamasta ja entisiä karhuttiin armottomasti maksettaviksi. Kun sitten tuli sadon korjuu aika, alennettiin maanviljelystuotteista farmarille maksettava hinta ilman muuta 35 prosenttiin entisestä. Siitä sitten seurasi viela hiljalleen jatkuva aleneminen, joka paikkapaikoin aiheutti suoranaista panikkiakin farmareitten keskuudessa.

Tilanne ei olé senjälkeen farmareihin nähden lainkaan parantunut. Päinvastoin alkaa niistä suurelle osalle vasta nyt se ammottaa täydessä alastomuudessaan. Viime syksynä eivät näet monetkaan farmareista jaksaneet käsittää asian todellisuutta, vaan koettivat pidättää tuotteensa käsissään mahdollisimman kauan toivoen kevään tullen markkinoiten muuttuvan. Ne eivät kuitenkaan ole muuttuneet, vaan päinvastoin huonontuneet. Farmareilla ovat pahenevat tuotteet yhä edelleenkin käsissä, ja saavat ne kaikesta päättäen pitääkin. Kauppakeinotteluitten kautta laskettiin Yhdysvaltain farmareitten vuoden vaihteeseen mennessä menettäneen $15,000,000,000 ja sen jälkeen on tuo luku vielä huomattavasti suurentunut.

Verojen maksut alkavat hätyytellä farmareita, samaten kuoletuslainojen suoritukset. Siemenviljaa olisi saatava, mutta rahaa ei saa lainaksi; koneitakin tarvitsisi, mutta siihen ei ole rahaa; puhumattakaan työvoiman palkkaamiseen, mikä merkitsisi nykyisissä olosuhteissa sijoitusta, mistä ei saa korvausta. — Kehityksen alaisuudessa olevalla maanviljelystrustilla on kultainen aika, sillä tuhansittain ovat farmarit pakotettuja muuttamaan pois farmeiltaan ja liittymään työttömien palkkatyöläisten rintamaan saamatta juuri minkäänlaista korvausta vuosien uurastuksesta.

Kun tämä prosessi jatkuu, niin tulevalla vallankumouksella ei tule olemaan suurtakaan päänvaivaa maanviljelysalueitten matkaan saattamisesta, sillä kapitalismin myllynkivet näyttävät tämän kysymyksen jauhavan jo olemassaolonsa aikana kokolailla hyväksi. Viime vuonna ei enää ollut kuin noin kolme ja yksi neljäsosa miljoonaa itsenäisiä farmareita, kun sen sijaan vuokrafarmareita oli ainakin saman verran ja kun maanviljelysteollisuudessa työskentelevien palkkatyöläisten luku tilastojen mukaan kohosi kuuteen miljoonaan. Kun nykyinen prosessi jatkuu joitakin vuosia, niin ovat kaikki huomattavat maaomaisuudet jättiläismäisen trustin käsissä ja maanviljelystyöläiset muuttuneet täydelleen samallaiseen asemaan kuin kaikki muutkin teollisuudessa raatavat palkkatyöläiset. Niillä on sama taistelu olemassaolosta, sama epävarmuus, sama työttömyyden kirous, sama nälkä, sama kurjuus ja — sama vihollinen, jota vastaan kaikkien raatajien on yhdistettävä voimansa välttyäkseen tuhosta ja ikuisesta orjuudesta.

JÄRJESTELMÄ SUOJAA POIKIAAN

Liittovaltioitten ylioikeus on taaskin antanut vereksen näytteen todellisesta olemuksestaan vapauttamalla Truman Newberryn ja kumoamalla häntä vastaan nostetun kanteen. Newberry oli joutuessaan Henry Fordin kanssa vaalitaistelussa tappelemaan edustajapaikasta liittovaltioitten senaatissa ensiksikin kuluttanut huimaavan summan rahaa, ja kun sekään ei auttanut, niin hän klikkineen turvautui törkeään äänestysten tulosten varkauteen, josta sai kolmen vuoden vankeusrangaistuksen. Tästä ylioikeus kaikista sitovista todisteista huolimatta on hänet vapauttanut ja vielä siten, ettei enempää häntä kuin hänen puoluelaisiaankaan vastaan uudelleen voi nostaa vaaliväärennysjuttua.

Meikäläisten kannalta katsottuna itse asiassa on samantekevä Newberry, vaiko Ford edustaa Michiganin valtiota. Pääasia vain on, että ylioikeus on tämän jutun yhteydessä näyttänyt orkean karvansa.

Fordilla kun kuitenkin sattui olemaan miljoonia liiaksikin ja paha sisu, niin hän, maksoi mitä maksoi toimitti Newberryn oikeudessa lujille ja osotti ja paljasti ne törkeät vaalirikokset, joita Newberry oli tehnyt. Se oli kuitenkin yloikeuden mielestä "sortiton" teko ja siksi se kumosi kaikki syytökset ja tuomiot. Tällä teolla ylioikeus antoi tunnustuksen vaaliväärennyksille äänestysuurnan varkauksille jne. edellyttäen, että sillä palvellaan tietoisesti kapitalismin etuja. Mitkään tunneseikat eivät silloin tule kysymykseen. Vaaliväärennyksetkin ovat silloin "perustuslain kanssa sopusoinnussa". Mikä lohduttava tietoisuus niille, jotka äänestyskarjan enemmistöllä aikovat vallata valtiokoneiston kapitalistiluokalta!

Samallaisia menettelytapoja käyttäen muuten on Lorimer, Illinoisista ja Clark, Montanasta päässeet liittohallituksen senaattiin. Kun he kuitenkin siellä ovat "oikealla asialla", niin järjestelmä kyllä pentunsa suojelee.

Tämän asian yhtedessä voinee vielä tehdä hauskan vertailun, joka myöskin puolestaan on omansa osottamaan kapitalistisen Amerikan kansanvaltaisuuden perustuslaillista luonnetta. On näet kohtalon ivaa, että joitakin päiviä ennen kuin senaattori Newberry senaatin kokoukselle esitti petoksien ja kavalluksien tahraaman valtakirjansa, Victor Berger edustahuoneesta karkotettiin sen johdosta, että hänet toistamiseen oli valittu edustajaksi vastoin oikeuslaitoksen mielipidettä, joka hänet tuomitsi lukkojen taakse. Senaatti sen sijaan otti Newberryn vastaan yksimielisesti, vaikka selvästi jokainen senaatin jäsen tiesi hänen törkeästi pettäneen valitsijakuntaa ja rikkoneen maan perustuslakia tavalla, joka hänet leimasi rikokselliseksi.

MARX JA BEBEL SÄHKÖISTÄMISESTÄ

Viime vuosisadan alkupuoliskolla näki Karl Marx jo sähkökipinässä vallankumouksellisen voiman. W. Liebknecht kertoo muistelmissaan Karl Marxista m. m. seuraavaa:

"Me koskettelimme sattumalta luonnontieteellisiä kysymyksiä; Marx puhui ironisesti Europassa silloin valliinneesta taantumuksesta, joka kuvitteli, että se on tukahduttanut vallankumouksen, ottamatta huomioon, että luonnontieteelliset saavutukset valmistavat uutta vallankumousta. "Hänen ylhäisyytensä" höyry, joka viime vuosisadalla käänsi kaikki ylösalaisin, alkaa väistyä näyttämöltä antaakseen tilaa uudelle paljon voimakkaammalle vallankumoukselljselle — **sähkökipinälle**; tässä Marx ryhtyi kuvaamaan suurella innostuksella Lontoossa näytteille asetettua sähkökonetta, joka pani liikkeelle rautatiejunan.

"Nyt on probleemi ratkaistu; tulokset ovat poispyyhkimättömät. Taloudellista vallankumousta tulee ehdottomasti seuraamaan poliittinen, koska jälkimäinen on ainoastaan ensimäisen ilmaisumuoto."

Millä tavalla porvarillisessa yhteiskunnassa sähkökipinä voi saattaa aikaan taloudellisen vallankuouksen, ja tämän jälkeen poliittisen?

Seuraavalla tavalla:

Sähkövirta, jolla on suuri joukko etuisuuksia höyryyn nähden, alkaa teollisuudessa vallata sijan höyryltä. Teollisuuden täytyy muodostua toiselle perusteelle: koneet uudistuvat, samoin muut välineet ja työjärjestys. Kaikki muuttuivat parempaan päin. Siitä tulee täydellinen taloudellinen vallankumous, jolle sähkökipinä antaa alun.

Mutta tällaisen täydellisen tuotannon uudelleen järjestelyn tielle asettuu porvarillisessa yhteiskunnassa yksityisomistus.

Toiselta puolen ei yksityisomistus salli luonnonvoimien, jotka antaisivat sähkövoimaa, käyttämistä sillä tavalla, kuin sitä vaatisi tiede ja tekniikka, eikä salli yksityisten omistamien luonnonrikkauksien laajaa yleishyödyllistä hyväksikäyttämistä. Toiselta puolen sähkövoiman tullessa teollisuuden palvelukseen, lisää se siinä määrin tuotantoa, että yksityiset liikkeet jotka tuottavat rikkauksia niitä varten, jotka näitä voivat ostaa, eikä kaikkia varten, — eivät voi saada kaupaksi kaikkia tavaroitaan, vaan joutuvat vararikkoon.

On selvää, että tämä tulee jo voimistuttamaan vallankumousliikettä porvarillista yhteiskuntaa vastaan, joka on perustettu yksityisomistukselle, ja toteuttaa se yhteiskuntapoliittisen vallankumouksen. Mutta juuri sen vuoksi, että yksityisomaisuus estää tuotannon täydelleen järjestämistä sähkön käytölle, ei sähköittäminen porvarillisessa yhteiskunnassa voi toteutua nopeasti ja täydellisesti. Tämä tapahtuu vasta vallankumouksen jälkeen.

Viime vuosisadan 70-luvulla Saksan työläisten tunnettu johtaja Bebel kirjottaa kirjassaan "Tulevaisuuden yhteiskunta":

"Liikkeelle panevista voimista tuotannossa ottaa luultavasti sähkö tulevaisuudessa tärkeimmän sijan. Porvarillinen yhteiskunta pyrkii jo kaikkialla alistamaan tämän voiman palvelukseensa. Mitä laajemmassa mittakaavassa ja täydellisemmässä muodossa tämä tapahtuu, sitä parempi. Sitä nopeammin tämän luonnonvoimista voimakkaimman voiman käyttäminen alkaa repiä porvarillisen yhteiskunnan perusteita ja avaa tien kollektivismiin. Mutta vasta kollektiivisessa yhteiskuntajärjestelmässä tuottaa tämän voiman käyttö meille mahdollisimman suurta hyötyä."

Lontoossa näytteille asetetun sähkökoneen ja Bebelin kirjan ilmestymisen väliä oli jo yli 20 vuotta. Bebel näki kokemuksesta, miten hitaasti ja heikosti sähköistäminen kehittyi porvarillisessa maailmassa. Hän vahvistaa Marxin mielipiteet siitä, että sitä mukaa, kuin sähköistäminen kehittyy porvarillisessa yhteiskunnassa, sitä mukaa se myöskin avustaa kommunistisen vallankumouksen toteuttamista. Mutta hän jatkaa Marxin ajatusta, lausuen, että vasta kollektivisessa yhteiskuntajärjestelmässä sähköistäminen kehittyy parhaiten.

Marx ennusti sähkövoimasta porvarillisessa yhteiskunnassa. Bebel, jatkaen Marxin ajatusta, ennusti sähkön tulevasta osuudesta neuvostojärjestelmässä lausuu "Mohovik"-lehdessä Valentinov.

SODAN JÄLKILASKU VALMISTUNUT

Yli kaksi vuotta toimittuaan on Versaillesin rauhansopimuksen mukaan perustettu korvauskomissiooni saanut työnsä valmiiksi ja esittänyt lopullisen laskun keskusvaltojen sodassa liittolaisille tuottamasta omaisuuden hävityksestä ja kaikista muista taloudellisista ja rahallisista tappioista. Näihin laskuihin ei tietenkään ole otettu sodankäyntiin kulutettuja huikeita summia.

Ranska ilmottaa tappionsa 218,541,596,120 frangiksi. Englannin tappiot on osaksi laskettu punnissa ja osaksi frangeissa, joten sen kokonaistappion esittävät seuraavat luvut: 2,542,706,866 puntaa ynnä 7,597,832,086 frangia. Italia ilmottaa tappiokseen 33,086,836,000 liraa ynnä 39,926,-130,395 frangia ynnä 128,000,000 puntaa. Belgian tappio kuuluu olevan 34,254,645,893 belgialaista frangia ynnä 2,375,215,996 ranskalaista frangia. Japanin tappio ilmotetaan 832,774,000 jeniksi, Brasilian $6,203,251; Bolivian $80,000; Perun $302,657; Haitin $186,518 ja Cuban $801,138. Yhdysvallat ei puolestaan ole ilmottanut vahinkojensa suuruutta.

Joskin nuo raportit tappioista lienevät jossakin määrin liioiteltuja siksi, että komissioonin laatiman laskun mukaan kuviteltiin sitten voitavan keskusvalloista sotakorvausta saada, niin joka tapauksessa tämä lopputilitys osottaa sen hävittämisen arvaamatonta laajuutta, minkä maailma on käynyt läpi viimeisten vuosien kuluessa. Esitetyt luvut ovat huikeita. Niitten kirjottaminenkin jo tuottaa vaikeuksia; puhumattakaan siitä, että niitten todellista suuruutta on tavallisen kuolevaisen vaikea käsittää erittäinkin rahan kurssin epämääräisyyden takia.

Joka tapauksessa kun järkeilemällä yrittää saada asiasta jonkunlaisen yleiskäsityksen ja muuttelee näitä esitettyjä summia dollareiksi, niin kertyy siitä luku, jonka merkitsemiseen tarvitaan ainakin jonkinlainen luku, jonka perään on liitettävä kaksitoista nollaa. Ennen sellaisia lukuja käytettiin vain tähtitieteessä, mutta nyt niillä mitataan kapitalistisen järjestelmän järjettömän pöhlöilyn suuruutta. — Ei ihme, että itse sellainen järjestelmä alkaa sairastaa kaatuvatautia ja osottaa muitakin heikkouden merkkejä.

TYÖVÄENUNIOT

Detroitin työläisneuvoston periaatejulistus

Kautta maailman on meillä edessämme vakava kriisi. Kapitalismi ei voi enää työläisille taata edes orjan elämäntasoa. Suurille työläisjoukoille käy yhä selvemmäksi se, että on saatava uusi yhteiskuntajärjestelmä, sellainen jonka vallitessa tuotantokoneiston omistaa yhteiskunta ja jota kontrolleeraavat ja pitävät käynnissä yksinomaan työläiset. Työläisten yhteiskunta ei ole enää mikään teoreettinen unelma, vaan nyt kun Venäjällä on perustettu luja työläisten tasavalta ja Kolmas Internationale, työläisten internationale, leviää kaikkialle maailmaan, on se uusi voima, uusi toivo työväenliikkeelle joka merkitsee kuolemantuomiota kapitalistiselle järjestelmälle.

Mutta tänäpäivänä on meillä Amerikassa voimakas, äärimmäisen rikas, yhdistynyt ja taisteleva työnantajaluokka, joka on aina valmis panemaan tahtonsa voimaan. Saavutettuaan sellaisen varallisuuden huipun, jota ei ole vielä koskaan yksikään kansallinen vallassaoleva luokka kesken kaan saavuttanut, tämä luokka yhä suuremmassa määrässä heittää syrjään kaikki laillisuuden teeskentelyt ja perustuslaillisuuden, halliten pelkällä raa'alla voimailla. Yhä suuremmassa määrässä vallassaoleva luokka hallitsee kaikkia yleisiä laitoksia. Yhä suuremmassa määrässä ottaa rahavalta haltuunsa kaikki yleiset laitokset samoin kuin poliittiset ja sotilaalliset laitoksetkin hallituksessa. Eikä siinä vielä kaikki, vaan se pyrkii suoranaisesti erinäisten työnantajayhdistysten kautta perustamaan valkokaartejoja niiden avulla pyrkien hallitsemaan suoralla väkivallalla silloin kun vaiheet ja viekkaudet eivät enää auta. Ja kapitalistit voivat tämän tehdä sitäkin suuremmalla syyllä kun työläiset eivät ole yksimielisiä vastustaessaan kaikkea tätä ja myöskin sentähden kun taantumukselliset ammattiyhdistykset ovat niin suurella osalla ostettu ja maksettu.

Niillä on sekä arvoa että käyttöarvoa. Ja tämä arvo siirtyy toiseen **maahan ilman** että siitä tulee vastikkeeksi mitään. Se muuttaa koko asian. Vanhan vapaakaupan käsite on saavuttanut aivan päinvastaisen tuloksen ;tavaraa tuova maa riistää vientiä harjoittavaa maata. Europa riistää siis Amerikaa, eikä päinvastoin.

Mutta näin ei taaskaan ole laita jokaisessa ulkomaakauppaa koskevassa kysymyksessä. Mistä saavat Amerikan tehtailijat sen jalomielisyyden, mitä moisessa kaupankäynnissä tarjotaan. Katsokaamme: Amerika vie maasta suuret määrät pääomia. Niitä viedään maihin, joiden teollisuus on vähemmän kehittynyt. Nämä pääomat Kiinassa, koko Australiassa, Pohjois- ja Etelä-Amerikassa, Afrikassa ja jopa Europassakin hautovat uutta yliarvoa. Se virtaa Amerikaan. Sijoitetaan uudeksi pääomaksi (sodan aikana pääasiassa sotatarveteollisuuteen) ja sama prosessi laajenee. **Pääoman sijoitusalueet ovat riistoalueita.** Ne ovat imperialistisen väkivaltapolitiikan tiellä vähemmän kehittyneet. Ne antavat rahaa ja Amerikka voi rahalla ostaa tarpeensa. Mutta kun yliarvon lisääntymisen ohella tuotannon laajenemisen seurauksena myöskin markkina-alueet supistuvat, ei ole muuta keinoa kuin myydä mitä ne **kaupaksi saa,** sillä ilman sitä ei voisi olla ajatusta sellaisesta kuin **hinnasta** ja taas ilman sitä ei voisi olla kysymystä voitosta. Voitto ja yliarvo ovat taas toisistaan eroitamattomia vaikkakaan voitto ei ole yliarvoa.

Tässä on siis kahdenlaista vientiä havaittavissa. Jälkimäinen muodostuu riistämisen keinoksi, edellinen arvojen ilmaiseksi luovuttamiseksi. Mutta arvojen ilmaiseksi lunastaminen ei voi olla kapitalistisen järjestelmän hiekelakien normaalimuoto. Lakina on, että samanarvoiset tavarat vaihdetaan saman arvoisiin tavaroihin. Jos missä ikänä vaihdossa näitä lakeja rikotaan, siellä on kosto seuraava itse kapitalistisen järjestelmän pohjalla, kin, mutta se ei kuitenkaan seuraa siten, että se tulisi edullisessa kauppabalansssissa olevan maan hyvitykseksi, mutta seuraa siten, että se kaikko järjestelmälle mitä suurimpaa tuskia tuottavaksi. (Jatk.)

Mailman kapitalismin kuolonkamppailu

Kirj. E. S.

3. VIENNIN JA TUONNIN KESKINÄINEN SUHDE.

Yhdysvaltain vienti oli viime vuonna $7,225,084,257 ja tuonti $3,095,-876,582. N. s. kauppatasapaino näyttäytyy tässä Yhdysvalloille tavattoman edulliseksi. Koska maasta viedään enemmän kuin tuodaan, niin täytyy maan saada lisää ulkomailta rahaa ja rikastua. Se voi näin laajentaa yhä teollisuuttaan ja tulla entistä suurempien balanssien perijäksi seuraavana vuonna. Ei siis ole pelkoa mistään romahduksesta tai epävarmuudesta. Kaikki liikkuu mitä suotuisimmilla perusteilla.

Tämä on se katsantokanta, josta porvaristomme yhä kiinni pitää. Se oli ihana oppi sata vuotta sitten ja silloin sill äoli tosiasiallisia perusteitakin. Mutta ennen kuin siihen enemmän kajoamme, on hieman syvennyttävä seuraaviin kysymyksiin: mitä viedään, mitä tuodaan, minne viedään ja mitä mistäkin maahan tuodaan.

Yhdysv. kauppa v. 1919.	Vienti.
Teollisuustuotteita ...	$2,384,801,297
Ravintoaineita, osaksi tai kok. valmistettuja .	1,785,179,500
Teollis. raaka-aineita	1,215,960,910
Teollisuustuotteita, osaksi valmistett. ..	952,775,871

Tuonti:	
Teollisuustuotteita ...	$ 393,194,577
Ravintoaineita, osaksi tai kokonaan valm.	456,241,348
Teollis. raaka-aineita	1,250,715,064
Teollisuustuotteita, osaksi valmist.	605,826,278

Jo pitkän aikaa on teollisuuden raaka-aineita tuotu maahan enemmän kuin teollisuustuotteita. Numerot vaihtavat tilaansa vasta v. 1897, jolloin teollisuutuotteiden tuonti oli $217,-843,918 ja raaka-aineiden tuonti vain $196,159,371. Mutta vasta 1917 nousi raaka-aineiden tuonti biljoonaan dollariin ja on sotavuosina nopeasti lisääntynyt. Yhdysvallat ovat siis asemassa, jolloin sen huomatuimpana **tuontitavarana ovat teollisuuden raaka-aineet.** Tuonnista puhuessamme on vielä merkittävä, että osaksi valmistettuja teollisuustuotteita on tuotu maahan enemmän kuin valmiita tuotteita v. 1914 lähtien, jolloin sitä merkitsevät numerot vaihtoivat asemaansa ja johon seikkaan sodalla lienee mitä suurin merkitys.

Mutta toista kertoilevat vientiä osottavat numerot. Ne osottavat, että **teollisuuden tuotteita viedään maasta enemmän,** ja oikein huomattavasti enemmän kuin mitään muuta tavaraa. Mutta sellainen tila on vallinnut vasta lyhyen ajan. V. 1914 vietiin teollisuustuotteita $724,908,-000 ja raaka-aineita 792,716,109 arvosta. Siihen asti kaiken aikaa raaka-aineita vietiin enemmän kuin valmistettuja tuotteita. Osaksi valmistettuja teollisuustuotteita on viety maasta vähemmän kuin kokonaan valmistettuja tavaroita v. 1820 asti. Sota ja Europan maiden teollisuuden lamaantuminen on oikeastaan vasta tuottanut Yhdysvalloille sen aseman mitä sille "jumalan viimeisenä ja parhaimpana lahjana ihmiskunnalle" kuuluu, sen nimittäin, että sillä on koneet, tehtaat ja pääomat, joilla ostetaan ja jalostetaan raaka-aineita ja viedään valmiita tavaroita mailman markkinoille. Ja tämä tulee sitäkin selvemmäksi kun katsotaan mitä samaan aikaan muissa maissa on tapahtunut.

Seuraavat numerot Englannin kaupasta v:lta 1913:

Tuonti:	
Viljaa	$ 416,059,607
Raaka-aineita ja tavaroita, pääasiassa valmistamattomia	1,371,488,924
Teollisuuden tuott., kokonaan tai pääasiallisesti valmistettuja	942,165,958
Koneita	35,442,579

Vienti:	
Viljaa	$ 17,333,651
Raaka-aineita ja tavaroita, pääasiassa valmistamattomia	340,192,644
Teollisuuden tuott., kokonaan tai pääasiallisesti valmistettuja	2,001,924,114
Koneita	180,121,988

Tällöin me näemme Englannin vielä täydessä "purjehduskunnossa". Sen vienti koskee pääasiallisesti valmistetavaroita ja tuonti pääasiassa raaka-aineita ja elintarpeita. Silloin se sysäsi koneita ja tavaroita mailmaan ja haki markkina-alueita liikatuotannolleen. Muutta ääni muuttui. Vuoden 1918 tilasto osottaa seuraavaa:

Tuonti:	
Viljaa	$ 751,407,120
Raaka-aineita ja tavaroita, pääasiassa valmistamattomia	2,233,037,523
Teollisuuden tuott., kokonaan tai pääasiallisesti valmistettuja	1,363,417,118
Koneita	52,076,008

Vienti:	
Viljaa	$ 2,187,195
Raaka-aineita ja tavaroita, pääasiassa valmistamattomia	296,069,227
Teollisuuden tuott., kokonaan tai pääasiallisesti valmistettuja	1,964,707,857
Koneita	78,168,609

Koneiden viennissä on huomattava ilmeisin taantuminen. Yleensä on tuonti lisääntynyt huomattavasti viennin joko pysyessä paikallaan tai ilmeisesti vähentyen. Muiden Europan maiden asema on samansuuntainen. Ne eivät luonnollisesti voi muodostua raaka-aineita vieväksi maaksi, kuten Yhdysvallat ennen olivat, eivätkä niin voi pelastaa edullista kauppabalanssia itselleen. Kokonaan toisia seurauksia nykyinen tlianne siellä aikaan saattaa.

Mutta Europan asema on saattanut aikaan Amerikalle sen, että vuoden 1919 tämän maan **vientimaita** koskeva tliasto on muodostunut seuraavanlaiseksi:

Näemme siis, että Europa kokonaisuudessaan muodostaa Amerikan nykyisistä vientialueista huomattavan osan ja että sellaiset vanhat teollisuusmaat kuin Englanti ja Ranska kulettavat tarpeensa nyt Amerikasta. Ennen ei ollut näin asian laita. Tuontia koskeva tilasto osottaa seuraavaa:

Canada	$ 468,954,818
Cuba	337,654,142
Japani	303,993,041
Englanti	157,107,578
Ranska	62,693,315
Pohj.-Amer. kokon. .	1,052,570,196
Europa	379,953,593
Aasia	830,904,001
Etelä-Amerika	568,374,904

Europan ja Pohj.-Amerikan paikat vaihtuivat taulukossa. Ja koko tämäkin käänne on tapahtunut sodan aikana. V. 1913 tuotiin tähän maahan Europasta $892,866,384 ja Pohjois-Amerikasta vain $361,943,659. Tuonti Europasta oli suurempi aina vuoteen 1916 asti ja silloin tapahtuu muutos ja saavuttaa noin räikeän erotuksen jo v. 1919. Ennen sotaa oli vienti Europaan vain vähän toisella biljoonalla, kuten vuonna 1913 se oli $1,479,074,761. Oli siis enemmän kuin kolme biljoonaa pienempi kuin v. 1910.

Tilasto osottaa meille nyt, mitä **laatua** tavaroita Yhdysvalloista enimmän viedään ja se osottaa meille **mihin** tavaroita enimmän viedään. Molemmissa on kuitenkin seikkoja, joita tilasto sellaisenaan ei selitä. Kapitalistisen yhteiskunnan monimutkaisuus ja eri tekijöiden ja syiden toisiinsa solmiutuminen ei ole ilman muuta tilastolla selitettävissä. Joka tässä vain siihen rajottuu, hän joutuu joko omaksumaan teorian, että viennin ja tuonnin välinen eroavaisuus sellaisenaan merkitsee rikastumista tai köyhtymistä, tai sitte hän ei omaksu mitään teoriaa. Numerot osottavat meille vain yleistä suuntaa, alaa, mistä tosiasia on etsittävissä, mutta eivät itse ole tuon asian kokonainen selitys.

Kun Europan maat vievät suuren osan Yhdysvaltain viennistä, niin se ei aina merkitse, että ne tavarat mitä täältä sinne kuletetaan ovat kulutusesineitä, eikä edes sitäkään, että ne jäävät koko maanosaan. Vielä v. 1913 vallitsi asiain tila, että tavara, joka lähetettiin San Franciscosta Buenos Ayressin, kulki Antwerpenin kautta. Joskaan luultavasti ei enään ole niin asianlaita, niin joka tapauksessa esim. Englanti muodostaa nyt niinkuin aina ennenkin huomattavan tavaran lossaus- ja lastaussataman. Kaikenlainen läpikulkukauppa laajentaa sen luontoisiin maihin vientiä, joka kuitenkin menee alhaisemmalla kehitysasteella oleviin maihin.

Sikäli kuin viennistä on kysymys, tilasto ei tarkoin myöskään selitä, mikä tavaroiden yhteiskunnallinen suhde on. Sodan raastamiin maihin viedään jo kulutusesineiden ohella paljon **koneita ja tuotantoyälineitä,** jotta näiden maiden tuotanto pääsisi kehittymään (joka saattaa ne taas Yhdysvalt. kilpailijoiksi), mutta toisiin maanosiin viedään paitsi koneita, myöskin **pääomia** mitä suurimmassa määrässä. Sanomalehtiselostus Kiinasta kertoo, että Yhdysvaltain kauppa-asiamies siellä odottaa Yhdysvalloista yhä uusia lähetyksiä pääomia ja tuotantovälineitä, sillä kansan kulutuskyky kuuluu olevan viisikertaistunut 30 vuoden ajalla. Mikä oivallinen uutinen. Mutta tämänluontoisella viennillä on aivan toiset seuraukset kuin vanhan vapaakauppateorian aikaisella viennillä. Silloin tavara **kulutettiin,** nyt se asetetaan **tuottamaan uusia tavaroita.** Silloin se palveli pääomien laajentamismahdollisuutta kotimaassa, nyt se muodostuu tuon laajentumisen esteeksi. Silloin vienti palveli kotimaisen teollisuuden edistymistä, nyt se tulee teollisuuden kilpailijaksi. Ennen vietiin, että votiiin ostaa, nyt viedään että saadaan voittoa ja ostetaan että saadaan voittoa. Nyt ovat yliarvoa imevien kapitalistien imutorvet jokaisen kansainvälisen lähetyksen niskassa imien osaansa siitä.

Kehittyneen kapitalistisen ajan vienti- ja tuontimaan suhde muistuttaa kaupungin ja maaseudun suhdetta kapitalistisen tuotantotavan alkuajoilta. Kaupunki esiintyi maaseudun sortajana, mutta myöskin maaseudun kapitalistiseeraannuttajana. Amerikan monopoolit, finanssiyhtymät ja suurtrustit kontrolleeraavat hinnat kotimaassa ja voivat korottaa niitä sen mukaan kuin ulkomailla esiintyvä kilpailu sellaisen tarpeelliseksi tekee. Ulkomailla voidaan tavara myydä halvemmalla kuin kotimaassa markkinoiden ja riistoalueiden valtaamiseksi. Mutta toiset kapitalistiyhtymät tekevät samalla tavalla ja seuraa yhteentörmäys, joka saa väkivaltaisen luonteen. Ja mitä suurempi jonkun maan vienti on, sitä suuremmat mahdollisuudet ovat ulkomaisille vaarallisille selkkauksille. Suureneva vienti ja n. s. edullinen kauppatasapaino ei siis merkitse maan hyvinvointia, vaan maan pääomavallan laajentumista ulkopuolella kotimaan, joka tuo mukanaan mitä hirvittävimpiä vaaroja.

Muuan itävaltainen kirjottaja tuo esiin, että Englannin kauppa tuotti ennen sotaa 200 milj. puntaa voittoa ja että se nyt tuottaa 800 milj. punnan vajauksen vuosittain. Toinen tieto kertoo europalaisten kauppabalanssin vuonna 1918 1,860 miljoonaksi ja viime vuoden 4,261 milj. dollariksi. Samalla myönnetään, että suurin osa siitä on maksamatta ja muodostuu näin Amerikan lainaksi Europalle. Vaikkakaan nämä numerot eivät ole virallisista tilastoista, niin osottanevat ne yleistä suuntaa.

Tämä osottaa vanhanaikaisen vapaakauppateorian perusheikkouden: ettei vientiä harjottava maa voi rikastua vaikka sen kauppabalanssi olisi kuinka edullinen silloin kun vienti- ja tuontikauppa on joutunut imperialistisen kapitalismin väkivaltaiseen vaihekauteen. Tämä teoria, kuten Kautsky on jo ennen sotaa kirjottamassaan kirjassa osottanut, piti paikkansa silloin kun tavarat, joita ulkomailta ostettiin todella maksettiin. (Vert. Kautskyn, Kauppapolitiikka ja Sosialidemokratia, siv. 12). Nyt niitä ei makseta. Europalla ei ole rahaa maksaa Yhdysvalloille tavaroita, joita se täältä ostaa. Ne vain luvataan maksaa. "Tehdään paperit päälle." Mutta paperi ei ole sama kuin "kontantti", tässä ei edes paperirahakaan. Ne sadat miljoonat, jotka osottavat Ysdysvaltain "edullista" kauppabalanssia, eivät siis ole muuta kuin kuviteltuja. Se paljastaa meille koko ajatusmaailman onttouden kaupan graniittiperusteista. Paperi, jonka tavaran saaja Yhdysvalloille antaa, ei edusta juuri mitään arvoa, mutta tavarat, joita täältä on lähetetty sitä kyllä edustavat. Niihin sisältyy sekä työtä, että ne ovat käyttökelpoisia.